

Дийн Кунц

НА ЛУННА СВЕТЛИНА

София, 2024

Преводът е направен по изданието:

BY THE LIGHT OF THE MOON

by Dean Koontz

Headline Publishing Group edition, 2018

Copyright:

© 2002 by The Koontz Living Trust

All rights reserved

© Издателство „Изток-Запад“, 2024

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Изток-Запад“.

© Венера Атанасова, превод, 2024

© Татяна Йович, оформление на корицата, 2024

ISBN 978-619-01-1339-3

Дийн Кунц

НА ЛУЧНА СВЕТАЛНА

Превод от английски
Венера Атанасова

*Тази книга е посветена на Линда Борланд
и Илейн Питърсън за тяхната упорита
работа, доброта и благонадеждност. И разбира
се, за това, че ме хванаха в онази грешка, случваща
се веднъж годишно, която, ако не бяха привлекли
вниманието ми върху нея, щеше да провали рекорда
ми за съвършенство. И за това, че дискретно скриха
от мен, че истинската причина да останат е да
гарантират, че кучето ми мис Трикси ще получи
всички разтъривки на корема, които заслужава.*

*Отпред пилотът държеше в ръцете си своя
скъпоценен товар от човешки живот, отворил
широко очи, изпълнени с лунна светлина.*

„Нощен полет“, Антоан дьо Сент-Екзюпери

*Животът няма смисъл, освен по отношение на
отговорността.*

„Вяра и история“, Райнхолд Нибур

*Ръката ми хвани и здраво дръж сега.
Тази вечер няма да те подведе,
направя ли го, себе си ще проваля
и на лавица ще сложа своята душа
в библиотеката на ада без светлина.
Тази вечер няма да те подведе.*

„Книга на преброените тъги“

1

Малко преди да бъде повален с един удар и да бъде вързан за стол, преди да бъде инжектиран против волята му с неизвестно вещество и преди да открие, че светът е изключително мистериозен по начин, който никога не си беше представял, Дилън О'Конър излезе от мотелската си стая и пресече магистралата, за да стигне до ярко осветен ресторант за бързо хранене, за да купи чийзбургери, пържени картопки, мини пайове с ябълков пълнеж и ванилов млечен шейк.

Изтеклият ден лежеше заровен в земята, в асфалта. Невидим, но осезаем, неговият призрак витаеше в аризонската нощ: горещ дух, който се издигаше лениво от всяка педя земя, която Дилън пресичаше.

Тук, в края на града, който обслужваше пътниците от близката междушатска магистрала, огромни светещи рекламни табели се бореха за клиенти. Въпреки тази ярка битка обаче от хоризонт до хоризонт сияеше внушително море от звезди, защото въздухът беше чист и сух. Насочената на запад луна, кръгла като корабен шурвал, плаваше през звездния океан.

Необятността горе изглеждаше чиста и пълна с обещания, но светът на нивото на земята имаше пращен и уморен вид. Вместо да бъде сресвана от един вятър, нощта беше сплитана от много бризове, всеки със собствен шепот и уникален аромат. Когато Дилън се приближи до ресторанта, въздухът, миришеш на пустинни песъчинки, на кактусов цветен пращец, на дизелови изпарения, на горещ асфалт, се сгъсти, наситен с миризмата на дълго използвано олио за фритюрник, на димяща върху тиган мазнина за хамбургери, с изпарения от пържен лук, почти толкова гъсти, колкото рудничен газ.

Ако не се намираще в непознат за него град, ако не беше уморен след целодневното пътуване и ако по-малкият му брат, Шепърд, не беше в озадачаващо душевно състояние, Дилън

щеше да потърси ресторант с по-здравословна храна. В момента обаче Шеп не можеше да се справи на публично място и когато беше в това състояние, той ядеше единствено комфортна храна с високо съдържание на мазнини.

Отвътре ресторантът беше по-светъл, отколкото отвън. Повечето повърхности бяха бели и въпреки изпълнения с мазни пари въздух заведението изглеждаше съвсем чисто.

Съвременната култура пасваше на Дилън О'Конър почти толкова добре, колкото ръкавица с три пръста, и това беше още едно място, където кройката го притесняваше: той смяташе, че заведението за бургери трябва да прилича на заведение, а не на лекарски кабинет, на детска стая със снимки на клоуни и забавни животни по стените, на бамбуков павилион на тропически остров или лъскаво пластмасово копие на закувалня от 50-те години, която всъщност никога не е съществувала. Ако ще ядете препечено говеждо, задушено със сирене, с гарнитура от пържени картопки, направени хрупкави като дъвен папирус чрез потапяне във врящо олио, и ако ще полеете всичко това със задоволителни количества ледена бира или млечен шейк, съдържащ калоричния еквивалент на цяло печено прасе, тогава това баснословно тъпчене трябва да се случи в обстановка, която буквално крещи за греховно удоволствие, ако не и за чист грях. Осветлението трябва да е приглушено и топло. Повърхностите трябва да са тъмни – за предпочитане стар махагон, патиниран месинг, тапицерия с цвят на вино. Трябва да бъде осигурена музика, за да успокоява месоядните, не такава, от която ви се повдига, защото се изпълнява от музиканти, натъпкани с „Прозак“*, а мелодии, които са толкова чувствени, колкото и храната – може би ранен рокендрол или суинг джаз, или добра кънтри музика за изкушението и разкаянието, и за любимите кучета.

Въпреки това той прекоси настлания с керамични плочки под, стигна до тезгяха от неръждаема стомана, където поръча храна за вкъщи на пълна жена, чиято бяла коса, добре поддържана външност и бонбоненорозова униформа на райета ѝ придаваха вид на същинска двойница на госпожа Коледа. Той почти очакваше да види някой елф да наднича от джоба на блузата ѝ.

* Лекарствен продукт, използван като антидепресант.

(Всички бележки под линия, без изрично упоменатите, са на преводача.)